

ZDEŇEK HOLUB

Drazí pozůstalí, vážení přátelé, nejmilejší rodino, sešli jsme se dnes, abychom se naposledy rozloučili s naším drahým přítelem, tatínkem a dědečkem, Zdeňkem Holubem. Narodil se 15. srpna 1942 v maličké podkrkonošské vsi jménem Hořenice – místě, kde lesy kvetou uklidňujícím tichem a kde ranní mlhy laskavě halí chaloupky do stříbrného oparu. Jeho rodiče, Jan a Anna, vedli skromný život plný práce ve zdejší pile, zato vždy dokázali své děti vést k lásce, upřímnosti a pevné víře, že dobré srdce je základem lidství.

Zdeňkovým dětstvím se linul zvuk praskajícího dřeva v kamnech, vůně lesních hub a nekonečný proud jeho zvědavých otázek. Sám často vzpomínal, že všechno kolem něj bylo tak jednoduché a opravdové – ranní cvičení se školními spolužáky na malé návsi, večerní chvíle u starého rádia, kde s rodiči poslouchal pohádky nebo písně Karla Hašlera. Už tehdy bylo jasné, že přírodu vnímal s mimořádným citem. Pokaždé, když toulal se po okolních loukách, našel něco krásného, co stál za to vyprávět druhým: záhyby v kůře starého dubu, nebo netknutou studánku, kde pramenila čirá voda.

Po ukončení základní školy zamířil do Hradce Králové, kde si vybral studium na průmyslové škole. Nebylo to pro něj zcela jednoduché, neboť zatímco srdce ho táhlo k přírodě, mysl radila jít „za jistým živobytím“. A tak se zrodil jeho vztah ke strojařině, která se pro něj později stala i profesí. Dlouhá léta pracoval v továrně na autodíly, kde nejprve jako mladý technik žasl nad složitými mechanismy, a později přispíval svými vlastními nápady ke zlepšení výrobních postupů. Navzdory pracovním povinnostem však nikdy nezapomněl na tu dětskou radost z objevování kouzel světa.

Když mu bylo dvacet sedm let, setkal se se svou životní láskou, Jaroslavou Večerníkovou. Dívkou s drobným úsměvem a očima, které vždy hleděly dál, než kam ostatní dohlédli. Potkali se u brány továrny, kde Jaroslava pracovala v úctárně, a Zdeněk jí pomáhal s menšími opravami jejího malého embéčka. To tiché, nesmělé setkání se proměnilo v hluboké pouto, které je posléze dovedlo až k oltáři. Vzali se v roce 1972 na radnici v Trutnově, a to za přítomnosti nejbližších přátel a rodiny. Všichni vnímali, že jejich manželství se ponese v duchu klidu, porozumění a sdílených životních snů.

Osud jim daroval dvě děti – Lucii a Filipa. Pro Zdeňka byl okamžik, kdy poprvé slyšel pláč své dcery, jedním z nejdojemnějších v životě, jak často s dojetím říkával. Miloval všechny ty drobné okamžiky, kdy mohl být se svými ratolestmi: učil Lucii jezdit na kole, ukazoval Filipovi tajemství přírody při letních táborech pod stanem. A taky se nebál sdílet své city – objímal je a povzbuzoval, aby vždycky šli za svým srdcem. Jeho vlastní sny se často odrážely v nich, a on je s pýchou sledoval, jak dospívají a nalézají si vlastní místa v životě.

Když se později stal dědečkem, ještě víc se rozsvítila jeho tvář pokaždé, když přijela vnoučata. Malý Ondrášek, který si s ním zkoušel sestavit dřevěnou ptačí budku, nebo Anežka, jež milovala čtení pohádek, to všechno byly chvíle, kde se setkávala moudrost a láska v jednom bodě. Ukazoval jim stezky v lese, poslouchal s nimi šumění potoka a radoval se, když mu nadšeně vyprávěli, co všechno objevili. Pro Zdeňka se vnoučata stala dalším potvrzením, že lidský život je jako pramenitá řeka – plyne a rozlévá se do všech stran, avšak nezaniká.

Nepopsatelnou radost nacházel i ve svém koníčku – vyřezávání ze dřeva. Dokázal hodiny sedět ve své malé dílničce, ruce opatrně vedené letitými zkušenostmi, a z kusu opracované borovice vykouzlit ozdobnou misku nebo něžnou postavičku. Každý jeho výtvar nesl kousek jeho duše. Mnozí z nás mají doma drobné dřevěné figurky nebo rámečky na fotografie, které vytvořil, a pokaždé, když se jich dotkneme, připomeneme si jemnost a péči, jež do nich vložil.

Dnes se loučíme s člověkem, který se vyznačoval tichou laskavostí a nekonečnou ochotou pomoci druhým. Zdeněk dokázal brát život tak, jak přichází – se všemi radostmi i bolestmi, a ještě vždy našel povzbudivé slovo, humor nebo alespoň soucitný pohled, který vás utvrdil v tom, že nejste sami. Nikdy moc nemluvil o svých úspěších, protože skromnost a pokora ho provázely na každém kroku.

Tímto posledním sbohem chceme vzdát hold jeho celoživotnímu úsilí a nesobecké lásce, kterou šířil mezi nás. Navzdory tomu, že nás těžce zasáhla ztráta jeho fyzické přítomnosti, zůstává tu vzácná stopa v podobě rodinných příběhů, přátelských setkání u jeho stolu a vzpomínek, které se v nás budou jemně otiskovat ještě dlouhé roky.

Smuteční řeč

Drahý Zdeňku, děkujeme ti za vše, co jsi nám daroval, za každý úsměv, za každou cennou radu, za momenty, které jsi vtiskl do našich srdcí. Ať tě nyní provází jen pokoj, mír a světlo, kde můžeš naslouchat šumění lesů, které jsi tolik miloval. My tu zůstáváme obohaceni o tebe a o všechny ty drobné zázraky, které jsi uměl vidět ve všedním životě. Odpočívej v pokoji a opatruj nás shůry, stejně laskavě, jako jsi činil zde na zemi.

S láskou, zarmoucená rodina